

РЕШЕНИЕ

№ 5616

гр. София, 21.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 25.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10053** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор Е. Г., срещу ПРЕДПИСАНИЯ дадени в т.6 и т.8 от Протокол за извършена проверка с изх. №0104-15285/20.07.2012г. на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда”. С процесния административен акт, в оспорваната му част, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, на жалбоподателя е ПРЕДПИСАНО: а) Да заплати с увеличение положения за месец юни 2012г. от К. Г. извънреден труд – 13.26 часа, съгласно изискването на чл.262, ал.1 КТ и б) Да възстанови удържаните 15.34 лева от възнаграждението за месец май 2012г. на Й. Н. И., съгласно чл.272, ал.1 КТ.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваните предписания и моли съда да ги отмени. Поддържа, че изводите на административния орган за нарушение на чл.262, ал.1, т.4 и чл.272, ал.1 КТ не са съобразени с действащите в дружеството „Вътрешни правила за организация на работната заплата” (ВПОРЗ), които са част от Колективния трудов договор (К.). Не претендира за разноски.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” (ИАГИТ), оспорва жалбата. В придружително към административната преписка Писмо рег. №0104-22-285/15.10.2012г. и чрез процесуалния си представител излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение. Не претендира за разноски.

Заинтересованите страни: К. Б. Г. и Й. Н. И., оспорват жалбата без да излагат

конкретни доводи за нейната неоснователност. Не претендират за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.07.2012г., 05.07.2012г., 06.07.2012г. и 19.07.2012г. длъжностни лица на ИАГИТ са извършили проверка на място и по документи за спазване на трудовото законодателство и нормативните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в [фирма], с адрес на управление в [населено място], [улица]. От представените документи и по сведения на служители, проверяващите са установили, че през месец юни 2012г. заинтересованата страна Г. е отработила 13.26 часа извънреден труд (над нормата за периода на сумирано изчисляване на работното време), за които са й били заплатени с увеличение, съгласно уговореното трудово възнаграждение, само 5.26 часа, с което е нарушена разпоредбата на чл.262, ал.1, т.4 КТ. Установено е било също, че работодателят е наложил на заинтересованата страна Й. И. парична санкция за допуснато през м. май 2012г. нарушение на трудовата и технологичната дисциплина, без нейно съгласие и при направено изрично възражение, с което е нарушена разпоредбата на чл.272, ал.1 КТ. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол изх. №0104-15285/20.07.2012г., в който са дадени и оспорваните в настоящото производство предписания по т.6 и т.8 и който, видно от отбелязването на последна страница, е бил връчен на упълномощен представител на дружеството на 26.07.2012г.

Констатациите и предписанията по т.6 и т.8 от Протокол изх. №0104-15285, жалбоподателят е оспорил по административен ред с Възражение вх. №0104-17136/09.08.2012г.

С Решение №0104/19215 от 05.09.2012г. изпълнителният директор на ИАГИТ е отхвърлил жалбата като неоснователна.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети и не са оспорени относими писмени доказателства, които ще бъдат съответно коментирани при формиране на правните изводи: Трудов договор №12/08.03.2006г.; Допълнително споразумение №416/09.12.2011г. към Трудов договор №12/2006г.; Сведение от Й. Й. от 06.07.2012г.; Допълнително споразумение №181/08.01.2004г. към Трудов договор №1237/1999г.; Допълнително споразумение №575/09.12.2011г. към Трудов договор №1237/1999г.; Лична сметка за м. юни 2012г. на К. Б. Г.; Пътен лист от 27.06.2012г.; Становище изх. №449/01.08.2012г. на началник Трамвайно депо „К. поляна”; Служебен доклад вх. №05-01-1201/30.07.2012г. от Е. Т. – главен икономист; Вътрешни правила за организация на работната заплата (ВПОРЗ), ведно с Приложение №1 „Показатели и условия за заработване и формиране на индивидуалната основна заплата на персонала от [фирма]”; Заповед №ЧР-483/11.05.2010г.; Длъжностна характеристика за длъжност „главен инспектор” в отдел „Рискови производства и дейности”, Дирекция „Безопасност на труда и анализ на контролната дейност”; Заповед №ЧР-66/26.02.2013г.; Длъжностна характеристика за длъжност „главен инспектор” в отдел „Контрол на инспекционната дейност”, Дирекция „Трудови и служебни правоотношения и правно осигуряване”.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК,

който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 във вр. с ал.3 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесните Предписания по т.6 и т.8 от Протокол изх. №0104-15285/20.07.2012г. са издадени от компетентен административен орган по смисъла на чл.404, ал.1 КТ, в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ осъществяването на цялостния контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставено на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда". Съгласно чл.20, ал.1 от У. правилник на ИАГИТ, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1, т.1. По делото са приети и не са оспорени Заповед №ЧР-483/11.05.2010г., Заповед №ЧР-66/26.02.2013г. и Длъжностни характеристики за длъжност „главен инспектор”, видно от които лицата извършили проверката и постановили процесните принудителни административни мерки са били в служебно правоотношение, на длъжност „инспектор” в ИАГИТ.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл.404 КТ. Настоящият състав приема, че оспорваните Предписания са постановени в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона.

Съгласно приложимата норма чл.404, ал.1, т.1 КТ за да не се допускат и да се преустановяват нарушения на трудовото законодателство, както и за да се предотвратяват и да се отстраняват вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица.

В процесния случай не се оспорва от жалбоподателя и съдът приема за установено обстоятелството, че през м. юни 2012г. заинтересованата страна Г. е отработила 13.26 часа труд над нормата за периода на сумирано изчисляване на работното време, за което са й били заплатени с увеличение 5.26 часа. Спорен е въпросът дали останалите 8 часа в режим на „престой” (време в което не е в движение на линия и не е в подготовка и прибиране, чл.19, ал.1 от ВПОРЗ) следва да бъдат зачетени и изплатени като извънреден труд по смисъла на чл.262, ал.1, т.4 КТ или при условията на чл.267, ал.1 КТ.

Съгласно определението, дадено в чл.143, ал.1 КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Видно от приетите и неоспорени писмени доказателства: Лична сметка за м. юни 2012г. на К. Г. и Пътен лист от 27.06.2012г., спорните 8 часа са били отработени като „резерва в депо”, извън установеното на заинтересованата страна работно време. От друга страна престоят по чл.267, ал.1 КТ е спиране на работа за известно време, поради това, че работодателят не може за определен период да създаде условия за работа или по причина за която работникът отговаря. Във всеки случай обаче, престоят, по смисъла на чл.267, ал.1 КТ, може да се състои само в

рамките на установеното работно време, не и извън него.

Следователно трудът, положен от заинтересованата страна Г., извън установеното за нея работно време, по разпореждане и със знанието на работодателя, независимо дали в това време е била в движение на линия или във време за подготовка и прибиране, е извършен и за него се дължи заплащане, съгласно чл.262 КТ.

Правилен е и изводът на административният орган за допуснато от страна на жалбоподателя нарушение на чл.272, ал.1 КТ за което му е било дадено предписанието по т.8 от Протокол изх. №0104-15285/20.07.2012г. – да възстанови удържаните 15.34 лева от възнаграждението на Й. Н. И. за м. май 2012г.

Съгласно приложимата норма на чл.272 КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен в изрично и изчерпателно посочените случаи.

В настоящия случай не се твърди и не са ангажирани доказателства заинтересованата страна И. да е дала изрично съгласие да ѝ бъде удържана каквато и да е сума от месечното възнаграждение. От друга страна, основанийето на което е направена удържката не е сред изрично и изчерпателно посочените в чл.272, т.1 – т.6 КТ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че намалението на трудовото възнаграждение за м. май 2012г. е в съответствие с действащите ВПОРЗ, които са неразделна част от Колективния трудов договор (К.) в предприятието. Съгласно изричната норма на чл.50, ал.1 КТ с К. се уреждат въпроси на трудовите и осигурителните отношения на работниците и служителите, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона, като в ал.2 е предвидено, че К. не може да съдържа клаузи, които са по-неблагоприятни за работниците и служителите от установените в закона.

По изложените доводи съдът приема, че процесните ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ ПРЕДПИСАНИЯ по т.6 и т.8 от Протокол за извършена проверка, са законосъобразен административен акт и като такъв не подлежат на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25 състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор Е. Г., срещу ПРЕДПИСАНИЯ дадени в т.6 и т.8 от Протокол за извършена проверка с изх. №0104-15285/20.07.2012г. на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда”.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

АДМИНИСТРАТИВЕН

Боряна Петкова

